

CAPITOLUL 1

VIRGINIA RURALĂ

VINERI

PATRUZECI ȘI OPT DE ORE MAI TÂRZIU

Kurt Schroeder aruncă o privire la iPhone în timp ce Nissanul său subcompact zdrobea sub roți pietrișul din parcare a proprietății. *Fără semnal.* La fel era și în cazul sistemului de navigare. Nu era nevoie să pornească radioul prin satelit, nici acesta nu ar fi avut semnal. Semnalul căzuse cam la un kilometru și jumătate înainte să ajungă la porți – *exact cum trebuia să fie.*

Niciunul dintre localnici nu făcuse vreodată legătura între pierderea semnalului și faptul că fenomenul se petrecea doar când proprietarii erau pe moșie.

Unii îl puneau pe seama condițiilor atmosferice, în vreme ce alți localnici, adepți ai teoriei conspirației, învinuiau guvernul, în ciuda faptului că erau luați peste picior de către vecini. De-ar fi știut acești adepți ai teoriei conspirației cât de aproape erau de adevăr.

O companie intitulată ADAPTIVE TECHNOLOGY SOLUTIONS dezvoltase o tehnologie de blocare a semnalului folosită de armata Statelor Unite în Afghanistan și Irak. ATS era una dintre cele mai de succes companii tehnologice americane, dar puțini auziseră de ea.

Fiind, practic, o ramură ascunsă a Agenției Naționale de Securitate, ATS colabora strâns și cu directoratul agenției naționale de informații, CIA, cu Ministerul Apărării, cu Departamentul de Stat, cu FBI, cu Departamentul Securității Naționale, cu Ministerul de Finanțe, cu Ministerul de Justiție, precum și cu o mulțime de alte departamente, inclusiv mai puțin cunoscutul CYBER COMMAND al

Statelor Unite – grupul care se ocupă cu centralizarea operațiunilor Statelor Unite din spațiul cibernetic.

Indiferent dacă era vorba despre programe informatice, hardware, personal sau pregătire specială, guvernul Statelor Unite nu făcea nicio mișcare pe internet fără implicarea ATS.

Atât de întreprinsă era cu ADN-ul politic, militar și informațional al Americii, încât nu se putea spune unde se termina rolul „Unchiului Sam” și unde începea cel al companiei ATS. Se știau puține lucruri despre organizație, ceea ce le convenea șefilor ATS. Dacă ar fi fost publicată lista cu membrii consiliului de administrație, nu s-ar fi știut exact cine mai era la putere în Washington. Pe lângă doi foști șefi ai serviciilor secrete, din consiliu mai făceau parte un fost vicepreședinte, trei judecători federali pensionați, un fost procuror, un fost secretar de stat, un fost președinte al Rezervei Federale, doi foști secretari ai Ministerului de Finanțe, trei foști senatori și un fost secretar la apărare.

Unii credeau că ATS era un paravan al ANS, în vreme ce alții bănuiau că CIA-ul s-ar fi implicat în fondarea acestei organizații. Dar toate erau, desigur, pure speculații. Cine știa ceva despre ATS nu cunoștea decât fața văzută a activității organizației, dar nici în acest caz nu existau prea multe informații. Această companie extrem de securizată activase decenii la rând reușind să ascundă cât era de extinsă și ce scop avea. Foarte puțin din toate astea era la vedere.

Organizația era, de asemenea, extrem de atentă pe cine admitea înăuntrul ei. Nu exista vreun proces de selectare mai riguros ca la ATS. Membrii ei împărtășeau o viziune aparte asupra lumii, precum și credința neștrămutată că puteau și, mai mult, era de datoria lor să modeleze evenimentele naționale și internaționale. Misiunile lor nu erau de genul celor care să fie discutate în presă sau pe internet. Țineau foarte mult la anonim.

Sediul central al corporației, cu măsurile sale sofisticate de contrasupraveghere și interceptare a comunicațiilor, se întindea pe mai mult de optzeci de hectare, într-o zonă deluroasă, extravilană din Virginia. Era alcătuit dintr-un grup de clădiri, în mijlocul căruia

se afla o casă mare, în stil neoclasic, din cărămidă roșie, cu coloane albe și groase la intrare.

Proprietatea fusese denumită „Walworth”, după ruinele unei mici ferme, împrejmuită de ziduri, care se afla la capătul de sud al proprietății, clădire construită înaintea Războiului de Independență¹. Dreptul de proprietate era mascat de așa-numitele *blind land trusts*² și de corporații din străinătate. Nu existau nici evidențe în registrul administrației districtuale, nici imagini ale proprietății care să poate fi accesate prin satelit. Teoretic vorbind, proprietatea nici nu exista, întocmai cum își doreau atotputernicele forțe din spatele ADAPTIVE TECHNOLOGY SOLUTIONS.

Kurt Schroeder fusese la „Walworth” de nenumărate ori, deoarece supraveghease instalarea mai multor computere și sisteme de securitate. Dar nu mai fusese niciodată pentru o adunare a consiliului de administrație al firmei. Îi văzuse pe membrii consiliului o singură dată, când fusese invitat să îl însoțească pe șeful lui la întrunirea de iarnă, pe proprietatea ATS din insula Grand Cayman.

Deținând o avere inimaginabilă, cei din ierarhia companiei trăiau pe picior mare. Parcūl auto al proprietății din Virginia semăna cu parcare a unui reprezentant de mașini de lux din Europa, plină de mașini BMW, Audi, Mercedes și Range Rover. Echipele de pază își parcaseră mașinile lor negre și blindate, Chevy Suburban, în partea laterală.

Schroeder observă un loc liber și parcă. Se uită în oglindă și își șterse broboanele de transpirație de pe frunte. Strângându-și nodul de la cravată, inspiră adânc. Șeful lui, cel care conducea ATS, semăna mult cu defuncta lui mamă. Amândoi aveau un temperament extrem de capricios.

Schroeder coborî din Nissanul lui deloc impresionant, dar eficient și, în timp ce traversa curtea, simți mirosul de fum, care ieșea pe

¹ Războiul de independență al celor treisprezece colonii americane față de Imperiul britanic (1775–1783). (n.red.)

² Un cont în care investițiile financiare ale unui oficial sunt administrate exclusiv de către un curator, fără implicarea oficialului, pentru a evita conflictele de interes; beneficiarul nu poate fi acuzat că a folosit banii publici în scopuri personale. (n.tr.)

unul dintre multele hornuri ale casei. Martin Vignon, președintele securității interne a societății, îl întâmpină la ușă. Purta, ca și ceilalți din echipă, un costum negru și avea în ureche o cască specifică serviciilor secrete. Era un bărbat înalt, incredibil de palid, iar părul alb îi era pieptănat cu grijă. Când nu era prin preajmă, șeful – care părea a avea câte o poreclă jignitoare pentru toată lumea – îi spunea lui Vignon „Pudră“. Ori de câte ori arunca ofensa, majoritatea angajaților râdeau stânjenți sau se prefăceau că nu o auzeau.

Schroeder nu știa prea multe despre originea lui Vignon sau cum ajunsese în această organizație. Unii ziceau că venea din structurile armatei, alții, că ar fi făcut parte din serviciile secrete. Cu toate astea, părerea generală era că bărbatul era prost-crescut și respingător. Schroeder îi verificase odată trecutul, dar viața omului era o gaură neagră. Totul fusese șters. Circula o glumă proastă pe seama comportamentului său răutăcios, și anume că avea puteri anormale: în loc să vadă oameni morți, îi crea.

El era singurul american din echipa de pază; restul erau israelieni, aleși pe sprânceană chiar de șeful departamentului.

Vignon îl salută scurt din cap pe Schroeder și îi făcu semn să se ducă în locul unde se aflau doi dintre oamenii lui. Unul ținea în mână un detector de metale. Având în vedere cât de implicat era în ATS, se simți ofensat că-l controlau. Cretinii ăștia care se credeau agenți secreți exagerau.

Nedorind să facă scandal, Schroeder se supuse percheziției. Șeful lui își făcu apariția înainte ca paza să apuce să termine verificarea.

– Unde-ai fost? vru să știe bărbatul.

Era o întrebare idioată. Știa unde fusese, iar Schroeder nu se obosi să răspundă.

– Ar fi bine să nu-mi dai vești proaste.

Schroeder dădu să răspundă, dar șeful lui îl întrerupse.

– Nu aici.

Îi făcu semn să-l urmeze și îl conduse de-a lungul unui vast coridor către un birou opulent. Pereții erau împodobiți cu nenumărate trofee de animale exotice. Focul din șemineu alunga răcoarea de afară.

Schroeder așteptă ca șeful lui să-l invite să se așeze, dar cum această invitație nu veni, rămase în picioare.

– Ei bine? întrebă șeful, îndreptându-se către un minibar să-și toarne ceva de băut.

Schroeder inspiră adânc, apoi expiră.

– Îmi pare rău. Nimic încă.

– Cum adică, *nimic încă*?

– Nu am putut localiza nimic.

– Nu mă lua pe mine cu „noi“, zise bărbatul, întorcându-se. Am fost cât se poate de clar. *Pe tine* te-am însărcinat cu asta, iar eșecul *nu* intră în discuție.

Craig Middleton avea în jur de șaiszeci de ani, era zvelt, iar părul lui cărunț și cărlionțat semăna cu un burete de bucătărie. În ciuda faptului că era mereu bronzat și își albea dantura cu laserul, cea mai distinctivă trăsătură a înfățișării lui deloc deosebite erau ochii lui adânciți, încercănați. Contrar propriei păreri, nu era un bărbat atrăgător.

Cu ochii la cravata moy din mătase, asortată de pedantul său șef cu batista, se concentra asupra răspunsului, încercând să-și ascundă dezgustul.

– E o chestiune de timp, zise el. Nu vă faceți griji.

Middleton își privi cu atenție subordonatul în timp ce luă o înghițitură zdravănă de whisky scoțian.

– Îți place ceea ce faci, Kurt?

– Poftim?

– Am zis: îți place ceea ce faci?

– Desigur, eu...

Bătrânul clătină din cap și îi făcu semn să tacă.

– Puteam să iau pe oricine sub aripa mea, dar te-am ales pe tine.

– Și vă sunt recunoscător pentru...

– Nu cred că ești, Kurt. Cred că, la fel ca toți cei din generația ta de răsfățați, iei totul de bun. Nu cred că știi ce înseamnă să muncești din greu. Mai rău este faptul că nu cred că știi ce înseamnă loialitatea. Ai vreo idee cât am riscat ca să te aduc aici și să te ridic în ierarhie? Ai habar?

Schroeder știa foarte bine. Dacă n-ar fi fost Craig Middleton, s-ar fi aflat în continuare într-o închisoare federală, poate mai rău.

– Cred că v-am arătat loialitatea mea.

Bătrânul mai luă o înghițitură, apoi se uită la ceas.

– Oare? *Eu* sunt cel care trebuie să se înfățișeze în fața consiliului în zece minute și să arate ca un tip incapabil să controleze organizația asta, și asta pentru că *tu* nu îți faci treaba.

– Este ca și când am căuta acul în carul cu fân.

– Nenorocitul ăla de car cu fân este *al nostru!* izbucni Middleton.

Fiecare pai, până la ultimul. Fiecare piatră este a noastră. Fiecare gaură de scurgere. Suntem stăpâni peste toți copacii ăia găunoși. La dracu', nu poți nici măcar să te răzgândești fără ca noi să nu aflăm. Așa că nu-mi spune mie că nu ai nimic încă. Ți s-a pus la dispoziție tot ce ai avut nevoie. Ceea ce înseamnă că ar fi bine să-mi aduci ceva, și cât mai repede. M-ai înțeles?

Schroeder dădu din cap.

– Să nu îndrăznești să dai din cap! strigă Middleton. Răspunde-mi!

– Da, domnule, zise el. Am înțeles.

Apoi șeful lui ridică o mână și-i arătă ușa. Discursul de încurajare se încheiase.

În timp ce Schroeder ieșea din casă și se urca în mașină, Middleton se duse la birou și luă o cască legată de telefonul său codat, cunoscut ca ETS, prescurtarea pentru „echipament de telecomunicații securizat“. Vârî o cartelă falsă ANS Crypto în fantă, apoi formă numărul.

După ce telefonul sună de două ori, cineva răspunse la capătul celălalt al firului.

– Care-i verdictul?

– Cred că minte, afirmă Middleton.

– Ce vrei să fac?

– Să-l urmărești.

– Și dacă într-adevăr minte? întrebă vocea.

– Pune-l pe listă.

CAPITOLUL 2

PARIS

LUNI SEARA

– Armă! strigă Scot Harvath, dând năvală în apartament în timp ce o ploaie de gloanțe ciurui cadranul ușii în jurul lui.

O trânti pe Riley Turner la pământ, apoi se rostogoli pe spate și lovi ușa cu piciorul, închizând-o.

– Repede! Repede! Repede! ordonă el în timp ce se chinuia să se ridice în picioare, însă Riley nu se mișcă.

Coborându-și privirea, Harvath văzu sânge și materie cenușie care curgea din locul unde unul dintre gloanțe îi străpunsese capul. Nu fu nevoie să-i verifice pulsul. Ar fi fost în zadar. Murise. Preț de o fracțiune de secundă, totul se opri în loc.

Dar în acea clipă de nemișcare, instinctul său de supraviețuire se impuse și, odată cu acesta, și pregătirea de care avusese parte. Ascunse într-un ungher de minte șocul de a o vedea pe Riley moartă, în timp ce se concentra pe acțiunea de-aici și acum. O percheziționă în căutarea unei arme, dar nu găsi niciuna.

Lăsând trupul neînsuflețit al partenerei lui întins pe jos, în antreu, sări în picioare și alergă înspre camera de zi. Totul se reducea la supraviețuire.

Toate adăposturile Carlton Group erau aranjate la fel. Alergă la cele două canapele de dormit și aruncă pernele de pe prima, dar renunță imediat când observă că salteaua era trasă. Trusa cu echipament trebuie să fi fost în cealaltă canapea.

Trusele cu echipament erau kituri „Espionage 101“. Cu toate că puteau fi adaptate pentru misiuni speciale, acestea conțineau, în general, obiecte greu de obținut, necesare unui agent secret într-o țară străină: bani, cartele SIM sigilate, telefoane mobile, șperacle, o cutie mică de prim-ajutor, dispozitive de urmărire, cătușe de plastic, un pistol cu electroșocuri, grenade fumigene OC, cuțit de supraviețuire, briceag, o lanternă cu infraroșu și laser, o armă de foc, amortizor, încărcătoare pline și muniție suplimentară, precum și alte obiecte.

Indepărtând pernele de pe cealaltă canapea, Harvath smulse placajul fals de dedesubt, lăsând să se vadă o cutie lungă din metal. După ce introduse codul, o lumină verde se aprinse, iar închizătoarea electronică a cutiei se dezactivă.

În timp ce deschidea capacul, nu fu nevoie să audă zgomotul făcut de ghetele atacatorilor pe coridor ca să știe că nu avea prea mult timp la dispoziție. Judecând după amortizoarele armelor, fără a mai menționa faptul că localizaseră ascunzătoarea lor, aceștia erau profesioniști.

De asemenea, nu se aflau într-un ghetou parizian unde focurile de armă și actele de violență să fi putut trece neobservate. Chiar și amortizoarele scoteau un sunet distinct. După toate probabilitățile, vecinii alertaseră deja poliția. Atacatorii se vor grăbi să termine treaba și să părăsească clădirea. Harvath trebuia să se miște repede.

Inima îi bătea cu putere, iar adrenalina îi curgea prin vene când înșfăcă un pistol Glock 21, calibrul 45 și montă amortizorul pe țeava cu filet a armei. După ce îl încărcă, își vârî în buzunar alte două încărcătoare și luă câteva grenade fumigene.

Singura lumină aprinsă era cea din camera de zi, iar el o stinse repede. Trebuia să-și creeze un avantaj.

Aruncând o privire în antreu, zări trupul lui Riley zăcând în locul unde căzuse. Presă vârful unei grenade fumigene de coapsă, apoi o aruncă pe hol. Aceasta se rostogoli câțiva centimetri când lovi pardoseala, apoi începu să șuiere și să pulverizeze în aer praf de piper. Nu i-ar fi împiedicat pe asasinii profesioniști să intre în apartament, dar era puțin probabil să fi venit pregătiți pentru așa ceva. Oricine fusese instruit pentru intrările forțate s-ar fi așteptat la

mobilă sau alte obstacole, precum și la faptul că individul urmărit i-ar fi putut aștepta înarmat. Însă o grenadă fumigenă OC crea confuzie, de aceea o aruncase Harvath.

În timpul instructajului, adevărații profesioniști sunt supuși probei cu pulverizatorul cu piper, dar dacă acesta este inhalat imediat, membranele mucusului se irită, ochii încep să-ți lăcrimeze, iar din gură începe să-ți curgă saliva. Îți simți plămânii de parcă ai fi înghițit mii de ace. În plus, ochii încep să te usture îngrozitor, iar vederea îți slăbește – Harvath miza exact pe aceste efecte. Acum se putea concentra asupra ușii de serviciu.

Niciun adăpost nu are doar o singură intrare sau o singură ieșire. Trebuia să fie prevăzut cu cel puțin două căi de acces. Faptul că atacatorii nu numai că localizaseră apartamentul, dar și stătuseră la pândă până se întorsese el îi spunea că aceștia avuseseră acces la mult prea multe informații și își făcuseră bine treaba. Sigur blocaseră toate ieșirile și intrările în clădire, punându-l pe Harvath într-un dezavantaj evident.

Nu mai fusese niciodată în acel adăpost, cu toate că mai intrase în apartamente asemănătoare din Paris. De obicei, aceste clădiri vechi erau prevăzute cu o intrare pentru servitori prin bucătărie.

Dacă acel apartament avea o astfel de intrare, nu ar fi fost lăsată nepăzită. De fapt, era probabil să fi existat o altă trupă de mercenari care se mobiliza acolo chiar în acel moment, pregătindu-se să năvălească în casă. Harvath nu putea pierde vremea încercând să afle.

Intră în bucătărie și rămase nemișcat, ciulind urechile și cercetând din priviri încăperea. O suliță de lumină ambientală pătrundea prin niște ferestre franțuzești, scorjite de vreme. Exact cum bănuise, la capătul celălalt se afla o ușă care servea drept ieșire.

Controlându-și respirația, Harvath strânse mai tare arma. Nu mai auzea pe nimeni dincolo de ușă, dar nici nu era nevoie. *Le simțea* prezența. Era asemenea unui animal de pradă de temut, aflat în vârful lanțului trofic. Nu el era vânat de alții, ci el era cel care îi vâna. Indiferent cine hotărâse să-i pună o cruce la căpătâi, făcuse o greșală foarte, foarte mare.